SODBA SODIŠČA (veliki senat)

z dne 7. julija 2009 *

V zadevi C-558/07,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Združeno kraljestvo) z odločbo z dne 11. oktobra 2007, ki je prispela na Sodišče 17. decembra 2007, v postopku

The Queen, na predlog:

S.P.C.M. SA,

C.H. Erbslöh KG,

Lake Chemicals and Minerals Ltd,

Hercules Inc.,

* Jezik postopka: angleščina.

proti

Secretary of State for the Environment, Food and Rural Affairs,

SODIŠČE (veliki senat),

v sestavi V. Skouris, predsednik, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, M. Ilešič, predsedniki senatov, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, sodnika, R. Silva de Lapuerta, sodnica, P. Kūris (poročevalec), J. Malenovský, J. Klučka, U. Lõhmus in J.-J. Kasel, sodniki,

generalna pravobranilka: J. Kokott,
sodna tajnica: C. Strömholm, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 27. januarja 2009,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za S.P.C.M. SA in Hercules Inc. D. Vaughan, QC, D. Scannell, barrister, M. Lohn, K. Van Maldegem in R. Cana, solicitors,

– za C.H. Erbslöh KG in Lake Chemicals and Minerals Ltd H. Scheidmann, U. Karpenstein in F. Bredt, odvetniki,

– za poljsko vlado M. Dowgielewicz, zastopnik,

– za Evropski parlament I. Anagnostopoulou in A. Neergaard, zastopnika,

– za Svet Evropske unije F. Florindo Gijón in G. Kimberley, zastopnika,

– za Komisijo Evropskih skupnosti P. Oliver, zastopnik.

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 10. marca 2009

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago in veljavnost člena 6(3) Uredbe (ES) št. 1907/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2006 o registraciji, evalvaciji, avtorizaciji in omejevanju kemikalij (REACH) ter o ustanovitvi Evropske agencije za kemikalije in o spremembi Direktive 1999/45/ES ter o razveljavitvi Uredbe Sveta (EGS) št. 793/93 in Uredbe Komisije (ES) št. 1488/94 ter Direktive Sveta 76/769/EGS in direktiv Komisije 91/155/EGS, 93/67/EGS, 93/105/ES in 2000/21/ES (UL L 396, str. 1, in popravek UL 2007, L 136, str. 3, v nadaljevanju: Uredba REACH).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med tožečimi strankami S.P.C.M. SA, ki je podjetje s sedežem v Franciji in ki proizvaja v vodi topne polimere, ki se uporabljajo v obratih za obdelavo odpadnih voda, C.H. Erbslöh KG, ki je podjetje s sedežem v Nemčiji in ki se ukvarja z distribucijo ter prodajo na debelo posebnih kemičnih in industrijskih proizvodov, vključno s pripravki in polimeri, Lake Chemicals and Minerals Ltd, ki je podjetje angleškega prava in ki uvaža kemične proizvode, med katerimi so polimeri in pripravki, Hercules Inc., ki je holdinška družba s sedežem v Združenih državah Amerike in ki dobavlja polimerne proizvode, ki so topni v vodi in organskih topilih, in toženo stranko Secretary of State for the Environment, Food and Rural Affairs zaradi pogojev za registracijo, ki veljajo za monomerne snovi.

Pravni okvir

3 V uvodni izjavi 1 Uredbe REACH je navedeno:

„Ta uredba bi morala zagotoviti visoko raven varovanja zdravja ljudi in okolja kot tudi prosti pretok snovi kot takih, v pripravkih in izdelkih, ob pospeševanju konkurenčnosti in inovacij. […]“

4 V uvodni izjavi 16 te uredbe je navedeno:

„Ta uredba določa posebne dolžnosti in obveznosti proizvajalcev, uvoznikov in nadaljnjih uporabnikov snovi kot takih, snovi v pripravkih ali snovi v izdelkih. Uredba temelji na načelu, da bi morala industrija proizvajati, uvažati, uporabljati snovi ali jih dajati na trg z vso potrebno odgovornostjo in skrbnostjo, ki zagotavlja, da pod razumno predvidljivimi pogoji uporabe nimajo negativnega učinka na zdravje ljudi ali okolje.“

5 V uvodni izjavi 19 te uredbe je navedeno:

„[…] določbe o registraciji [bi morale] od proizvajalcev in uvoznikov zahtevati, da pridobijo podatke o snoveh, ki jih proizvajajo ali uvažajo, in te podatke uporabijo za oceno tveganja, povezanega s to snovjo, ter da pripravijo in priporočijo ustrezne ukrepe za obvladovanje tveganja. […]“

6 V uvodni izjavi 41 Uredbe REACH je navedeno:

„Za intermediate bi bilo treba zaradi izvedljivosti in njihove posebne narave določiti posebne registracijske zahteve. Polimere bi bilo treba izvzeti iz registracije in evalvacije, dokler tistih, ki jih je treba registrirati zaradi nevarnosti, ki jo predstavljajo za zdravje ljudi ali okolje, ne bo mogoče določiti na primeren in stroškovno uspešen način na podlagi primernih tehničnih in veljavnih znanstvenih kriterijev.“

7 Člen 1 te uredbe določa:

„1. Namen te uredbe je zagotoviti visoko raven zaščite zdravja ljudi in okolja, vključno z alternativnimi metodami ocene nevarnosti snovi, kot tudi prosti pretok snovi na notranjem trgu ob pospeševanju konkurenčnosti in inovacij.

[…]

3. Ta uredba temelji na načelu, da morajo proizvajalci, uvozniki in nadaljnji uporabniki zagotoviti, da proizvajajo, dajejo v promet ali uporabljajo takšne snovi, ki nimajo neugodnega učinka na zdravje ljudi ali okolje. Njene določbe temeljijo na načelu previdnosti.“

8 Področje uporabe Uredbe REACH je opredeljeno v njenem členu 2. Odstavek 9 tega člena določa, da „[se d]oločbe naslovov II in VI […] ne uporabljajo za polimere“.

9 Člen 3 te uredbe določa:

„V tej uredbi:

1. Snov: pomeni kemijski element in njegove spojine v naravnem stanju ali pridobljene s kakršnim koli proizvodnim procesom, vključno z vsemi dodatki, potrebnimi za ohranitev njene obstojnosti, in vsemi nečistotami, ki nastanejo pri uporabljenem procesu, ne vključuje pa topil, ki se lahko izločijo, ne da bi to vplivalo na obstojnost snovi ali spremenilo njeno sestavo.

2. Pripravek: pomeni zmes ali raztopino, sestavljeno iz dveh ali več snovi.

[…]

5. Polimer: pomeni snov, sestavljeno iz molekul, za katere je značilno zaporedje ene ali več vrst monomernih enot. Takšne molekule morajo biti porazdeljene v okviru določenega razpona molekulske mase, pri čemer se razlike v molekulski masi lahko pripišejo predvsem razlikam v številu monomernih enot. Polimer vsebuje:

(a) navadno masno večino molekul z vsaj tremi monomernimi enotami, ki so s kovalentno vezjo povezane vsaj še z eno drugo monomerno enoto ali drugim reaktantom;

(b) manj kot navadno masno večino molekul z enako molekulsko maso.

V okviru te opredelitve pomeni ‚monomerna enota' vezano obliko monomerne snovi v polimeru.

6. Monomer: pomeni snov, ki je zmožna tvoriti kovalentne vezi z zaporedjem dodatnih podobnih ali drugačnih molekul, pod pogoji ustrezne reakcije, pri kateri se tvorijo polimeri, in se uporablja za ta posebni proces.

[…]

9. Proizvajalec: pomeni fizično ali pravno osebo s stalnim bivališčem oziroma sedežem v Skupnosti, ki proizvaja snov v Skupnosti.

[…]

11. Uvoznik: pomeni fizično ali pravno osebo s stalnim bivališčem oziroma sedežem v Skupnosti, ki je odgovorna za uvoz.

[…]“

10 Člen 5 navedene uredbe, naslovljen „Brez podatkov ni trga“, določa:

„Ob upoštevanju členov 6, 7, 21 in 23 se snovi kot take, v pripravkih ali v izdelkih v Skupnosti ne smejo proizvajati ali dati v promet, če niso bile registrirane v skladu z ustreznimi določbami tega naslova, če se to zahteva.“

11 Člen 6 iste uredbe, naslovljen „Splošna obveznost registriranja snovi kot takih ali v pripravkih“, določa:

„1. Razen če ta uredba določa drugače, vsak proizvajalec ali uvoznik snovi kot take ali v enem ali več pripravkih v količini, ki znaša eno tono ali več na leto, [Evropski agenciji za kemikalije] predloži registracijo.

[…]

3. Vsak proizvajalec ali uvoznik polimera predloži [Evropski agenciji za kemikalije] registracijo monomerne(-ih) snovi ali druge(-ih) snovi, ki jih udeleženec po dobavni verigi navzgor še ni registriral, če sta izpolnjena oba naslednja pogoja:

(a) polimer vsebuje 2 % mas. m/m ali več takšne(-ih) monomerne(-ih) ali druge(-ih) snovi v obliki monomernih enot in kemijsko vezane(-ih) snovi;

(b) skupna količina takšne(-ih) monomerne(-ih) ali druge(-ih) snovi znaša eno tono ali več na leto.

[…]“

12 Člen 8 Uredbe REACH določa:

„1. Fizična ali pravna oseba s stalnim bivališčem oziroma sedežem zunaj Skupnosti, ki proizvaja snov kot tako, v pripravkih ali izdelkih, formulira pripravek ali izdeluje izdelek, ki se uvaža v Skupnost, lahko sporazumno imenuje fizično ali pravno osebo s stalnim bivališčem oziroma sedežem v Skupnosti, da kot njen edini zastopnik izpolnjuje obveznosti uvoznikov iz tega naslova.

2. Zastopnik izpolnjuje tudi vse druge obveznosti uvoznikov iz te uredbe. […]

3. Če se zastopnik imenuje v skladu z odstavkoma 1 in 2, proizvajalec, ki nima sedeža v Skupnosti, o imenovanju obvesti uvoznika(-e) iz iste dobavne verige. Ti uvozniki se za namene te uredbe štejejo za nadaljnje uporabnike.“

13 Člen 27 te uredbe določa:

„1. Pri snoveh, ki so bile registrirane manj kot dvanajst let prej, […] potencialni registracijski zavezanec:

(a) zahteva v primeru informacij, ki vključujejo teste na vretenčarjih; in

(b) lahko zahteva v primeru informacij, ki ne vključujejo teste na vretenčarjih,

od predhodnega(-ih) registracijskega(-ih) zavezanca(-ev) informacije, ki jih […] potrebuje za registracijo.

2. Potencialni in predhodni registracijski zavezanec(-ci) iz odstavka 1 lahko glede na zahtevo po informacijah glede na odstavek 1 storita(-jo) vse za dosego sporazuma za souporabo informacij, ki jih zahteva(-jo) potencialni registracijski zavezanec (-ci) […]. Takšen sporazum se lahko nadomesti s predložitvijo zadeve razsodišču in sprejetjem njegove odredbe.

3. Predhodni registracijski zavezanec in potencialni registracijski zavezanec(-ci) storita (-jo) vse za zagotovitev, da se stroški souporabe informacij določijo na pošten, pregleden in nediskriminacijski način. To se lahko olajša z upoštevanjem navodil za delitev stroškov, ki temeljijo na omenjenih načelih in jih je [Evropska agencija za kemikalije] sprejela […]. Registracijski zavezanci morajo deliti le stroške tistih informacij, ki jih morajo pridobiti za izpolnitev zahtev za svojo registracijo.

[…]“

14 Člen 138(2) navedene uredbe določa:

„Komisija lahko predstavi zakonodajne predloge takoj, ko se lahko določi izvedljiv in stroškovno učinkovit način za določitev polimerov za registracijo na podlagi utemeljenih tehničnih in veljavnih znanstvenih kriterijev ter po objavi poročila o:

(a) tveganjih, ki jih predstavljajo polimeri v primerjavi z drugimi snovmi;

(b) potrebi, če ta obstaja, po registriranju določenih vrst polimerov, ob upoštevanju konkurenčnosti in inovativnosti na eni strani ter varovanja zdravja ljudi in okolja na drugi.“

Postopek v glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

15 Po mnenju predložitvenega sodišča tožeče stranke v postopku v glavni stvari izpodbijajo razlago in veljavnost člena 6(3) Uredbe REACH.

16 Tožeče stranke v postopku v glavni stvari na podlagi dveh strokovnih mnenj Netherlands Organisation for Applied Scientific Research (TNO) trdijo, da vezani monomeri ne kažejo več svojih kemičnih značilnosti in da so polimeri na splošno stabilni in varni. Iz tega naj bi bilo razvidno, da če se izraz „monomerne snovi“ iz člena 6(3) Uredbe REACH razlaga tako, da označuje ali vključuje vezane monomere, je nesmiselno iz obveznosti registracije izvzeti polimere, če se zahteva registracija monomernih snovi. Takšna razlaga naj poleg tega ne bi bila združljiva s cilji navedene uredbe, bila naj bi diskriminatorna in nesorazmerna.

17 High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court), je tožečim strankam v postopku v glavni stvari dovolilo vložiti pravno sredstvo pri njem, nato je prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali se glede na dejstvo, da se določbe glede registracije iz naslova II Uredbe REACH ne uporabljajo za polimere na podlagi člena 2(9) te uredbe, sklicevanje na monomerne snovi v členu 6(3) nanaša na:

(a) vezane monomere, torej monomere, ki so vezani med sabo tako, da so nerazdružljivi s polimerom, katerega del so;

(b) nevezane monomere, torej monomere, ki so ostanek pri postopku polimerizacije in ki ohranjajo svojo identiteto in kemijske lastnosti, ki so drugačne od polimera po koncu tega postopka; ali

(c) sočasno vezane in nevezane monomere?

2. Če je odgovor na vprašanje 1 bodisi (a) bodisi (c), ali je uporaba člena 6(3) [Uredbe REACH] za proizvajalce ali uvoznike polimerov nezakonita, ker so pogoji nerazumni, diskriminatorni ali nesorazmerni?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

18 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem želi, da se pojasni pojem „monomerna snov“, kot je uporabljen v členu 6(3) Uredbe REACH.

19 Za uvod je treba spomniti, da na eni strani v skladu z navedeno določbo proizvajalec ali uvoznik polimera predloži vlogo za registracijo ene ali več monomernih snovi, ki jih predhodni udeleženec v dobavni verigi še ni registriral, če polimer vsebuje 2 % mas. m/m ali več take ali takih monomernih snovi v obliki monomernih enot in če skupna količina te ali teh monomernih snovi znaša eno tono ali več na leto.

20 Na drugi strani pa je treba nevezane monomere v skladu s členom 6(1) in (2) Uredbe REACH registrirati, ker so snovi kot take. Nasprotno so polimeri v skladu členom 2(9) navedene uredbe izvzeti iz obveznosti registriranja.

21 Nato je treba poudariti, prvič, da je iz besedila člena 3, točka 5, Uredbe REACH razvidno, da je polimer sestavljen iz monomernih enot, ki se opredelijo kot monomerne snovi v vezani obliki.

22 Drugič, v skladu z besedilom člena 3, točka 6, navedene uredbe pa je monomer „snov“ v smislu navedenega člena 3, točka 1, če je v nevezani obliki.

23 Tretjič, iz člena 6(3) Uredbe REACH je razvidno, da se registracija nanaša na monomerne snovi ali druge snovi, ki sestavljajo polimer.

24 Zato se ob upoštevanju opredelitve polimera iz člena 3, točka 5, navedene uredbe, ki je povzet v točki 21 te sodbe, registracija nanaša na monomerne snovi v vezani obliki.

25 Na to ugotovitev ne vpliva dejstvo, da je v francoski – in temu ustrezen izraz v angleški – različici Uredbe REACH uporabljen izraz „unités monomériques“, in ne izraz „unités monomères“ kot v členu 3, točka 5, te uredbe.

26 Iz dokumenta Sveta Evropske unije z dne 5. novembra 2004 (št. 13788/04, str. 5) je namreč razvidno, da sta bila ta izraza dodana na zahtevo Kraljevine Švedske. V švedski različici Uredbe REACH je uporabljen isti izraz „monomerne enote“ v členih 3, točka 5, in 6(3) te uredbe.

27 Iz tega je razvidno, da se pojem „monomerne snovi“ iz člena 6(3) Uredbe REACH nanaša le na vezane monomere, ki sestavljajo polimer.

28 Preučitev sistematike navedene uredbe ne more izpodbiti tega sklepa.

29 Nasprotno od trditev tožečih strank v postopku v glavni stvari obveznost registracije monomernih snovi namreč ni izjema od izvzetja iz obveznosti registracije, ki velja za polimere.

30 Na eni strani besedilo uvodne izjave 19 Uredbe REACH potrjuje obveznost registracije proizvedenih ali uvoženih snovi brez razlikovanja.

31 Na drugi strani pa člen 6 Uredbe REACH, naslovljen „Splošna obveznost registriranja snovi kot takih ali v pripravkih“, kaže na splošno načelo registracije, in ne na izjemo.

32 Poleg tega je treba prav tako zavrniti trditev tožečih strank iz postopka v glavni stvari, da bi zaradi razlage, kot je bila sprejeta v točki 27 te sodbe, izvzetje iz obveznosti registracije, določeno v členu 2(9) Uredbe REACH v korist polimerov, postalo brezpredmetno.

33 V zvezi s tem je treba poudariti, da se člen 6(3) navedene uredbe nanaša na monomerne snovi, ki v dobavni verigi pred tem še niso bile registrirane.

34 Iz tega je razvidno, da se obveznost registracije ne nanaša na polimere, ampak le na monomerne snovi z lastnimi značilnostmi, kot so obstajale pred polimerizacijo.

35 Nazadnje, sklep iz točke 27 te sodbe potrjujejo cilji Uredbe REACH, kot so opredeljeni v uvodni izjavi 1 in členu 1(1) te uredbe, ki so zagotoviti visoko raven varovanja zdravja ljudi in okolja, kot tudi prosti pretok snovi ob pospeševanju konkurenčnosti in inovacij.

36 Namen obveznosti registracije monomernih snovi je namreč varovanje zdravja ljudi in okolja, ker so lahko te snovi zaradi svojih značilnosti za njiju škodljive.

37 Na podlagi cilja prostega pretoka snovi na notranjem trgu ob pospeševanju konkurenčnosti in inovacij ni mogoče izpodbiti opredelitve „monomernih snovi“, lahko pa ta cilj vpliva na veljavnost člena 6(3) Uredbe REACH, kar je predmet drugega vprašanja.

38 Iz navedenega je razvidno, da je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da se pojem „monomerne snovi“ iz člena 6(3) Uredbe REACH nanaša le na vezane monomere, ki sestavljajo polimere.

Drugo vprašanje

39 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je člen 6(3) Uredbe REACH neveljaven v delu, v katerem je proizvajalcem in uvoznikom polimerov naložena obveznost, da vložijo vlogo za registracijo za monomerne snovi, kot so opredeljene v točki 38 te sodbe.

Nerazumnost člena 6(3) Uredbe REACH

40 Ta očitek je treba obravnavati kot del očitka o neupoštevanju načela sorazmernosti.

Neupoštevanje načela sorazmernosti

41 V skladu z ustaljeno sodno prakso načelo sorazmernosti, ki je eno od splošnih načel prava Skupnosti, zahteva, naj bodo ukrepi, sprejeti v skladu s predpisom Skupnosti, primerni za uresničenje zastavljenega cilja in naj ne prekoračijo okvirov, ki so potrebni za njegovo doseganje (sodba z dne 10. decembra 2002 v zadevi British American Tobacco (Investments) in Imperial Tobacco, C-491/01, Recueil, str. I-11453, točka 122 in navedena sodna praksa).

42 V zvezi s sodnim nadzorom nad pogoji, navedenimi v prejšnji točki, je treba zakonodajalcu Skupnosti priznati široko diskrecijsko pravico na področju, kot je to

v obravnavanem primeru, ki vključuje politične, gospodarske in socialne izbire, na katerem je dolžan opraviti kompleksno presojo. Samo očitna neprimernost ukrepa, sprejetega na tem področju, glede na cilj, ki ga pristojna institucija želi doseči, lahko vpliva na zakonitost takega ukrepa (zgoraj navedena sodba British American Tobacco (Investments) in Imperial Tobacco, točka 123 in navedena sodna praksa).

43 V obravnavanem primeru je treba preučiti, ali je obveznost registriranja monomernih snovi, kot so opredeljene v točki 38 te sodbe, ki izpolnjujejo kumulativna pogoja iz člena 6(3) Uredbe REACH, sorazmeren ukrep za doseganje ciljev te uredbe.

44 Kot je bilo opozorjeno v točki 35 te sodbe, so cilji navedene uredbe, opredeljeni v njenem členu 1, „zagotoviti visoko raven zaščite zdravja ljudi in okolja […] kot tudi prosti pretok snovi na notranjem trgu ob pospeševanju konkurenčnosti in inovacij“.

45 Vendar je treba glede na uvodno izjavo 16 Uredbe REACH ugotoviti, da je zakonodajalec Skupnosti kot glavni cilj obveznosti registracije iz člena 6(3) te uredbe določil prvega od treh ciljev, in sicer zagotoviti visoko raven zaščite zdravja ljudi in okolja.

46 Ukrep za doseganje navedenega cilja je, kot je navedeno v uvodni izjavi 19 Uredbe REACH, obveznost registriranja, ki je naložena proizvajalcem in uvoznikom in ki

vsebuje obveznost, da pridobijo podatke o snoveh, ki jih proizvajajo ali uvažajo, in te podatke uporabijo za oceno tveganja, povezanega s to snovjo, ter da pripravijo in priporočijo ustrezne ukrepe za obvladovanje tveganja.

47 Poudariti je treba, da se v skladu s členom 6(1) Uredbe REACH ta obveznost nanaša na vse vrste snovi, proizvedene v Skupnosti ali uvožene vanjo v količini, ki znaša eno tono ali več na leto. Poleg tega velja ta obveznost za snovi ne glede na to, ali so razvrščene kot nevarne, razen ob izrecnem izvzetju.

48 Ob upoštevanju sklepa iz točke 38 te sodbe velja navedena obveznost za vezane monomere, ki sestavljajo polimer, pri čemer pa so polimeri izvzeti.

49 V zvezi s ciljem varstva zdravja ljudi in okolja je treba najprej ugotoviti, da je namen registriranja snovi izboljšanje obveščenosti javnosti in nadaljnjih profesionalnih uporabnikov o tveganjih in da je zato registriranje treba šteti za instrument izboljšanja takega varstva.

50 V zvezi s tem je treba navesti, da če so polimeri izvzeti iz obveznosti registriranja iz praktičnih razlogov, povezanih z njihovim prevelikim številom, se to stanje lahko ponovno preuči v skladu s členom 138(2) Uredbe REACH, ko se lahko določi izvedljiv in stroškovno učinkovit način za določitev polimernih snovi.

51 Tako obveznost registriranja monomernih snovi, ki so manj številne kot polimeri, ne omogoča samo poznavanja tveganj, ki so lastna tem snovem, ampak tudi tveganj v zvezi

z monomeri, ki so ostali kot presežki po polimerizaciji ali kot monomeri po morebitnem razpadu polimera.

52 Kot je poudarila generalna pravobranilka v točki 94 sklepnih predlogov, so ob proizvodnji polimerov v Skupnosti prednosti registracije monomerov na dlani, kajti monomerne snovi se kot nevezani monomeri uporabljajo znotraj Skupnosti, tako da morajo biti informacije o registraciji na njenem območju znane, da bi se lahko obvladovala morebitna tveganja.

53 Poleg tega ob uvozu polimerov v Skupnosti obveznost registriranja vezanih monomerov prispeva pod enakimi pogoji k varstvu zdravja ljudi in okolja, saj ta obveznost omogoča tudi boljše poznavanje polimerov.

54 Poleg tega je taka obveznost registriranja monomernih snovi v skladu z načelom previdnosti, na katero je opozorjeno v členu 1(3) Uredbe REACH.

55 Obveznost registriranja za uvoznike pripelje do pravičnejše porazdelitve stroškov registracije med proizvajalci v Skupnosti in uvozniki.

56 Tako enako obravnavanje preprečuje izkrivljanje konkurence in tako zagotavlja lojalno konkurenco v Skupnosti.

57 Kot je poudarila generalna pravobranilka v točki 105 sklepnih predlogov, je varstvo proizvajalcev iz Skupnosti pred konkurenčnimi neugodnostmi, ki bi lahko nastale zaradi drugačnega položaja, določenega za uvoznike, dovoljen cilj zakonodajalca Skupnosti.

58 Iz tega je razvidno, da je obveznost registriranja za v polimerih vezane monomere primerna za doseganje ciljev Uredbe REACH.

59 Vendar pa je treba še preveriti, ali ta obveznost ne presega tega, kar je potrebno za doseganje teh ciljev.

60 Za zagotovitev dejanske konkurence v Skupnosti morajo za uvoznike monomernih snovi veljati enake obveznosti, kot veljajo za proizvajalce v Skupnosti, ali podobne obveznosti, ki vodijo do izravnave stroškov.

61 Vsaka druga ureditev, s katero bi se skušalo nadomestiti neobstoj stroškov registracije za uvoznike, za te ne bi bila nujno manj omejujoča.

62 Prav tako bi bila vsaka omejitev obveznosti registriranja na monomere, proizvedene v Skupnosti, v nasprotju s ciljem pospeševanja konkurenčnosti in inovacij, kajti uvoz monomerov po nižji ceni brez upoštevanja stroškov registracije bi odvrnil vsakega proizvajalca v Skupnosti, da začne raziskave o teh monomerih ali jih nadaljuje.

63 Iz tega je razvidno, da obveznost registriranja vezanih monomernih snovi, ki sestavljajo polimere, ne presega tega, kar je potrebno za uresničitev ciljev Uredbe REACH.

64 Vendar tožeče stranke v postopku v glavni stvari izpodbijajo sorazmernost te obveznosti registriranja in trdijo, da se uvozniki srečujejo z resnimi praktičnimi težavami, ki temeljijo zlasti na dejstvu, da ne poznajo sestave uvoženega polimera, in da so stroški postopka registracije v velikem nesorazmerju glede na dosežen promet in zadevne količine snovi.

65 V zvezi s tem je treba poudariti, prvič, da je v členu 8(1) Uredbe REACH predvidena možnost imenovanja edinega zastopnika proizvajalca, ki proizvaja snov kot tako ali v pripravkih ali ki proizvaja izdelek, ki se uvaža v Skupnost.

66 Ta zastopnik zagotavlja izpolnjevanje obveznosti, ki veljajo za uvoznike, ki so o tem obveščeni in ki se zato štejejo za nadaljnje uporabnike. Zato veljajo obveznosti registriranja za navedenega zastopnika, ki ga imenuje proizvajalec s sedežem zunaj Skupnosti in ki uživa njegovo zaupanje.

67 Drugič, v zvezi s stroški, ki nastanejo zaradi postopka registracije, je treba ugotoviti, da je postopek isti, ne glede na to, ali so proizvodi proizvedeni v Skupnosti ali zunaj nje, in da zato breme za proizvajalce s sedežem zunaj Skupnosti ali za uvoznike ni večje od bremena za proizvajalce v Skupnosti.

68 Poleg tega je, kot je poudarila generalna pravobranilka v točki 130 sklepnih predlogov, v Uredbi REACH določena souporaba informacij med različnimi prijavitelji iste snovi, da bi se zmanjšali stroški, povezani s snovmi.

69 Tako je v uvodni izjavi 33 te uredbe navedeno, da „bi bilo treba [zagotoviti] skupno predložitev in souporabo informacij o snoveh, da bi se povečala učinkovitost registracijskega sistema ter zmanjšali stroški in testiranja na vretenčarjih“.

70 Izvajanje teh načel je zagotovljeno s členom 27(3) Uredbe REACH, ki določa souporabo podatkov za zmanjšanje stroškov med registracijskimi zavezanci.

71 Zato ob upoštevanju omejenega števila potencialnih monomernih snovi, dvanajstletnega trajanja veljavnosti predhodne registracije snovi, kot je določeno v členu 27 Uredbe REACH, ter možnosti souporabe podatkov za zmanjšanje stroškov breme zaradi obveznosti registriranja monomernih snovi, vezanih v polimeru, ni očitno nesorazmerno glede na prosti pretok proizvodov na notranjem trgu, odprtem za lojalno konkurenco.

72 Iz navedenega je razvidno, da člen 6(3) Uredbe REACH ni neveljaven zaradi kršitve načela sorazmernosti.

Neupoštevanje načela enakega obravnavanja

73 Tožeče stranke v postopku v glavni stvari trdijo, da če je obveznost registriranja monomernih snovi ista, lahko proizvajalci v Skupnosti lažje kot uvozniki opravijo registracijo teh snovi, ker poznajo sestavo svojih proizvodov, uvozniki pa so odvisni od svojih dobaviteljev, ki so zunaj Skupnosti.

74 V skladu z ustaljeno sodno prakso načelo enakega obravnavanja ali prepovedi diskriminacije zahteva, naj se primerljivi položaji ne obravnavajo različno in naj se različni položaji ne obravnavajo enako, razen če je taka obravnava objektivno utemeljena (sodba z dne 10. januarja 2006 v zadevi IATA in ELFAA, C-344/04, ZOdl., str. I-403, točka 95 in navedena sodna praksa).

75 V zvezi s tem je treba ugotoviti, prvič, da je obveznost registracije ista za proizvajalce v Skupnosti in za uvoznike.

76 Drugič, ugotoviti je treba, da so monomerne snovi, vezane v polimerih, ki so proizvedene v Skupnosti ali vanjo uvožene, v primerljivem položaju, ker so medsebojno zamenljive ali enake.

77 Tretjič, proizvajalci v Skupnosti in uvozniki so v različnem položaju, saj prvi poznajo svoje proizvode, drugi pa so odvisni od sporočitve podatkov s strani dobaviteljev, ki so zunaj Skupnosti.

78 Vendar je enako obravnavanje, določeno za te različne položaje, objektivno utemeljeno z upoštevanjem pravil o konkurenci, ki veljajo na notranjem trgu.

79 Če bi se namreč uvoznike vezanih monomernih snovi obravnavalo drugače kot proizvajalce istih snovi v Skupnosti, bi bili prvi ugodneje obravnavani kot drugi.

80 Iz tega je razvidno, da ni mogoče ugotoviti nobene kršitve načela enakega obravnavanja in da tako člen 6(3) Uredbe REACH ni neveljaven zaradi kršitve tega načela.

81 Iz navedenega je razvidno, da pri preučitvi drugega vprašanja ni bil ugotovljen noben dejavnik, ki bi vplival na veljavnost člena 6(3) Uredbe REACH.

Stroški

82 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (veliki senat) razsodilo:

1. **Pojem „monomerne snovi“ iz člena 6(3) Uredbe (ES) št. 1907/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2006 o registraciji, evalvaciji, avtorizaciji in omejevanju kemikalij (REACH) ter o ustanovitvi Evropske agencije za kemikalije in o spremembi Direktive 1999/45/ES ter o razveljavitvi Uredbe Sveta (EGS) št. 793/93 in Uredbe Komisije (ES) št. 1488/94 ter Direktive Sveta 76/769/EGS in direktiv Komisije 91/155/EGS, 93/67/EGS, 93/105/ES in 2000/21/ES se nanaša le na vezane monomere, ki sestavljajo polimere.**

2. **Pri preučitvi drugega vprašanja ni bil ugotovljen noben dejavnik, ki bi vplival na veljavnost člena 6(3) Uredbe št. 1907/2006.**

Podpisi